

МОЛОДИЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 21 лютого 1987 року № 23 (3842).

Ціна 2 коп.

СЛОВО ЧИТАЧА

У КІНЦІ минулого року ми, кіровоградці, були глибоко схвилювані і занепокоєні фактами, про які йшлося в постанові ЦК КПРС «Про незадовільне виконання рішень ЦК КПРС по викориненню окупаційних військ і приписок ЦК Компартії Молдавії, Кіровоградського обкому Компартії України, Мінавтопром СРСР».

Великий мінус дає не тільки примітивне прагнення в нічого зробити шось, аби прорепортувати, а й прорахунки обліку, порушення звітності, неналагоджений

ТУТ, У ТИХОМУ ПРОВУЛКУ...

внутрішній контроль. Тепер уже ми відчули на собі: облік і звітність в порядку — приписки нізвідки братись. Не секрет, що все це на дуже низькому рівні у нас первинний облік у бригадах, на фермах, у цехових виробничих підрозділах. А це ж основа!

Бюро обкому партії розглянуло питання про стан первинного обліку і внутрішнього контролю на підприємствах, в організаціях, колгоспах і радгоспах області та заходи щодо підвищення їхньої ролі у викориненні приписок й окупаційних військ. Уже після названої вище постанови роботу облагпрому, управління автомобільного транспорту, комунального господарства, місцевої промисловості, побутового обслуговування населення, обсягів життєвості, комбінату «Кіровоградбуд», інших структурних підрозділів по організації первинного обліку і внутрішнього контролю визнано незадовільною і поставлено вимогу розробити та здійснити комплекс заходів по їх докоринному удосконаленню.

Ми вважаємо це зауваження справедливим і на свою адресу — адже відповідальність за перерахунок бухгалтерських кадрів області несе наш комбінат. Справді, і в тому ж «Кіровоградбуд», і в управлінні комунального господарства, побутового обслуговування й діяльність роботи слаба. Шкоди, що керівництво згаданих підприємств поки що не звертається до нас за допомогою. Але й ми вже не чекаємо — самі йдемо на підприємства, укладаємо з ними договори, на місцях організуємо декілька семінарів саме з тих питань, які поки що не на висоті на даному підприємстві, надаємо практичну допомогу.

У 1987 році на нашому комбінаті плануємо підготувати 290 чоловік для роботи в обласних організаціях (бухгалтерів ми готуємо 8—10 місяців, операторів лінійно-кадрових машин — 5), підвищити кваліфікацію 700 чоловік, причому 555 із них тільки з підрозділів облагпрому. Відверто скажемо, це не мало. Хоча й не вирішення проблеми в цілому. В наших кадрах є гостра потреба, на кожного випускника щоразу 2—3 замовлення. Можемо готувати більше? В тому то й біда...

Хто знає, де знаходиться наш комбінат? Не шукайте його по видавничих на людських вулицях обласного центру. Він знаходиться у тихому провулку, у старенькій хатинці. Через тісноту в приміщенні заняття проводимо у три зміни (уявляєте завантаженість наших викладачів, робочий день яких триває з 8.00 ранку до 21.30 вечора?). У 1986 році система ЦСУ відзначила своє 60-річчя, комбінат (раніше це була бухгалтерська школа) приблизно того ж віку, а от навчаємо своїх слухачів сьогодні, у вік електроніки, «дідівськими» методами. Є можливість придбати найсучаснішу електронно-обчислювальну техніку. Але куди ж поставити ту машину? Нікуди. Відмовляємось. І операторів знову ж навчаємо мало не на пальцях, на застарілих машинах. Гуртожитка для слухачів не маємо. Для курсів перепідготовки арендуємо приміщення на стороні, що, безумовно, дає часті збої в роботі, графік підготовки кадрів зривається тільки через те, що немає елементарних умов для навчання.

Про пове приміщення поки що й не мріємо, хоча обласним записом нас, що ще в 1986 році виділено кошти на проектно-пошукові роботи для будівництва нашого комбінату. Але поки що нам хоча б відремонтувати старе приміщення. На території комбінату є ще одне блаженне приміщення, де можна було б розмістити 2—3 навчальні кімнати. Повірте, обласного ремонту його від облрембудтресту чекаємо більше двох років. Уклали договір на 1985 рік — ремонту не дочекались, потім на 1986 — те ж саме, зараз будемо переукладати договір на 1987 рік...

А на закінчення хочеться звернутися до тих, хто вирішив набувати у нас спеціальності. Не біється труднощів, незручностей. Ми їх подоласмо разом. Пам'ятайте, наша спеціальність гостродієтна і на сьогодні дуже відповідальна. Адже це й чергове завдання XXVII з'їзду КПРС — підвищення обліку і контролю. Без виконання його перебудова неможлива.

За дорученням викладачів —
Т. КУРЛЮК,
заууч навчально-виробничого комбінату ЦСУ УРСР.

ДЕЛЕГАТ XXV З'їзду ЛКСМУ

ОЛЕКСІЙ БАХМАЧ (на знімку) — ровесник багатьом читачам «Молодого комунара». Йому 25. Проходив шашки «Новомиргородська» Новомиргородського району на сьогодні — володар Знаку ЦК ВЛКСМ «Молодий гвардієць» XI п'ятирічки II ступеня. А що він очолює пост «Комсомольського прожентора» у себе на дільниці.

Це — ті складові, які спочатку вирізняють людину між іншими, а згодом уже визначають дальший ріст. Тож нічого дивного, що він може дати реальну оцінку не лише своїм здобуткам, але й проблемам. З цим він і їде на XXV з'їзд комсомолу республіки.

Фото В. ГРИБА.

Новомиргородський район.

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

■ «ПАРТІЙНЕ КЕРІВНИЦТВО КОМСОМОЛОМ. ЯКИМ ВОНО ПОВИНО ВУТИ?» ПЕВНО, ЩО НЕ ТАКИМ, ЯК У РАДГОСПІ «УСТИНІВСЬКИЙ» УСТИНІВСЬКОГО РАЙОНУ — ЦЕЙ ВИСНОВОК НАПРОШУЄТЬСЯ КОЛИ ЧИТАЄШ ВИСТУП В ГАЗЕТІ СЕКРЕТАРЯ КОМСОМОЛЬСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ГОСПОДАРСТВА МАРІЇ ШЕВЧЕНКО (2 стор.)

■ ЗАКІНЧУЄТЬСЯ МІСЯЧНИК ОБОРОНО-МАСОВОЇ РОБОТИ А ПІСЛЯЗАВТРА ВСЯ КРАЇНА СВЯТЮВАТИМЕ ДЕНЬ РАДЯНСЬКОЇ АРМІЇ І ВІЙСЬКОВО-МОРСЬКОГО ФЛОТУ. ЦИМ ПОДІЯМ ПРИСВЯЧЕНА ТЕМАТИЧНА СТОРІНКА «ЗІРНИЦЯ» (3 стор.)

■ ПРОБЛЕМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЖИТЛОМ І НЕОБХІДНИМИ ПОБУТОВИМИ УМОВАМИ МОЛОДИХ СІМЕП ПОРУШЕНІ У ПУБЛІКАЦІЇ «СОН ПРАЛЬНОЇ МАШИНИ», ЯКА ВМІЩЕНА У ДОБІРЦІ «КЛУБ МОЛОДОЇ СІМ'ї» (4 стор.)

ЗАПИТАТИ У ЧЕРГІ

Днями у Києві проходив республіканський семінар — нарада з проблем будівництва молодіжних житлових комплексів та життєво-будівельних кооперативів. Про проблеми МЖК нині говорять у позній голос. Присмо, що це ж можна сказати і про МЖК м. Кіровограда, хоча між двома публікаціями «Молодого комунара» пролягла відстань більш як у три місяці (15 листопада 1986 р.). Що ж сьогодні?

А сьогодні уже не тільки зрушено справу з місця, а й вирішили нові труднощі та проблеми, без яких, зрозуміло, не обходиться будь-яке новаторство. Тим більше таке, що потребує ще й делікатності...

У багатьох виникають природні і цілком законні сумніви: «додаткове житло» — але з яких коштів і матеріалів? Із загальних фондів на житло? Значить, постраждає загальна черга?

Будемо (не ми перші!) розставляти кепки одразу. В положенні про молодіжний житловий комплекс сказано, що рішення про будівництво МЖК приймається тільки на загальних зборах трудового колективу. Не захоче колектив пропустити поперед себе добровольців, що самі собі беруться будувати те саме додаткове житло, — не дозволить. Але практика показує, що дозволяє — вигідно ж. У Кіровограді, про це повідомлялося уже, такі збори пройшли на виробничому об'єднанні по сім'яках «Червона зірка», виробничому об'єднанні «Друкмаш», на заводі радіовиробів, чавуноливарному. «Гідросила», у Кіровоградському вищому льотному училищі цивільної авіації та деяких інших організацій. На кожному підприємстві створені штаби МЖК, які й зареєстрували усіх бажаних брати участь у цій потрібній справі.

Але одного бажання замало. За право стати бійцем комсомольсько-молодіжного загону МЖК і будувати своє житло розгорнулося змагання. В кінці минулого року бійці вийшли випробувати на «гарячі об'єкти» драмтеатру, дитячої поліклініки, двох магазинів у центрі міста, малосемейного гуртожитку заводу «Гідросила», двох житлових будинків у селищі Новому та будинку в 102 мінорайоні міста. З 20 листопада по 26 грудня відпрацювало на цих об'єктах 260 булгагівців. Як показало у другий турнір. В грудні ж відбулася нарада підприємств пайовників (індивідуальні підприємства змагання підводились штабами на номіну під-

■ «Ласкаво просимо на будову всіх, хто хоче отримати житло достроково», — говорять члени оргкомітету кіровоградського МЖК

■ Чи завжди на користь обережність?

■ Врятувати ідею

примстві (зокрема). За об'ємом виконаних робіт учасниками змагання місця за участю в будівництві МЖК-1 розподілились так: «Гідросила», «ВЛУЦА», «Друкмаш», завод радіовиробів, «Червона зірка».

І ось знову, як і здавалось перший крок у справі уже зроблено, деякі починають гнітити сумніви: а чи законно? Це стосується в першу чергу адміністрації виробничого об'єднання «Друкмаш». Сьогодні, коли 108 бійців МЖК (саме стільки квартир буде у першому будинку) повинні працювати на ДБК, друкмашівці підводять. Щодо їхньої участі в МЖК тепер уже будуть вирішувати не збори трудового колективу, (які один раз уже вирішили позитивно) а конференція (?) — саме так хоче застрахувати себе дирекція виробничого об'єднання «Друкмаш».

Ще на перших порах спеціалісти прогнозували, що велике безладдя може внести МЖК в нашу будівельну індустрію. Типові проблеми — домобудівельний комбінат і без того завантажений, техніки обмаль, з матеріалами перебір — характерні і для нас. І саме тому члени оргкомітету змушені йти на компроміси. Згідно договору частина бійців працює на промбазі (виготовляє панелі для будинку) частина безпосередньо на об'єкті (який ще не закладався). Але при умові, що ДБК паралельно навіязує загонів інші об'єкти. Сьогодні це середня школа. Але чому у зовсім іншому мікрорайоні міста не в одному з тих, де заплановано на перспективу будівництво МЖК-1, МЖК-2, МЖК-3; т. д.? Адже це був би уже сьогодні реальний (хоча позаплановий) внесок «кемжековців» у розвиток свого мікрорайону.

Ідентичне цьому й інше непорозуміння. Згідно перспектив молодіжного житлового комплексу в Кіровограді, МЖК-4 — це реконструкція старого центру міста. Реконструкція, погодьтеся, не будівництво на голому місці. Одночасно з будівництвом

першого будинку (яке, згідно планів, розпочнеться тільки у березні) — що роботу можна було б вести паралельно уже завтра... Якби місцевим комітетом визначив будинки, що підлягають реконструкції підготував документацію. Але основна трудність полягає в тому, що органи міської влади свідомо спонувають порушувати основну (кінцеву) мету МЖК — створення єдиного колективу за місцем проживання. А так, в принципі, могли б виділяти один будинок тут, інший — там, а далі буде видно...

Житло заради життя. Чи не самі ж ми знецінюємо прекрасну комсомольську ініціативу далекоглядну перспективу молодіжних житлових комплексів? Адже ж неадверно — «соціально-економічний експеримент». Спроба створити якісно нові побутові умови і якісно нові колективні стосунки. Разом жити, разом працювати, разом виховувати дітей... Адже саме це покладає в основу МЖК-2, МЖК-3 в місті Кіровограді, проект якого хотілося б мати уже сьогодні. Та Укрміськбудпроект усе ще не підключився до проектування цих мікрорайонів. Ще три місяці тому тут все упиралося в одну складність — провести збори трудового колективу. Без згоди дирекції інституту це неможливо. А тут, схоже, роздумують і досі.

Можливо, досить сумніви? Гадаю, шоб їх розв'язати, досить прийти у штаб чи оргкомітет МЖК. Адже це й є конкретна справа, свійкий струминець в роботі комсомольських організацій. А ще наяву принцип соціальної справедливості. Молода людина отримує матеріальні і духовні блага не авансом, як це ще нерідко буває, а своєю працею, ціною своїх зусиль і старань. Чим більше окупає — тим більше і швидше одержить. І тут мова не тільки про фізичну працю. Оргкомітет уже сьогодні працює з творчикою молоддю, з тими, хто завтра (ми віримо в його реальність) виховуватиме їхніх дітей, лікуватиме і обслуговуватиме майбутній колектив. І тим самим рятують саму ідею МЖК. Свідомо чи підсвідомо, а краще б і у цьому не заважали, а навпаки — сприяти, підтримувати і допомагати.

Л. ЯРМОЛЕНКО.

ОБГОВОРЮЄМО ПРОЕКТ СТАТУТУ ВЛКСМ

ЩО ЗА ЗАГАЛЬНИМИ СЛОВАМИ

«Добрий вечір, дорогі глядачі Катруся відірвався для нас свій мінорал. Той вечір справді був добрим. І досі його учні згадують. Здається, від того «Катрусяного залу» у школі почався відлік, нехай не нового, але цінавішого життя. Старшокласники його підготували самі для читачів, усе вдалося на славу».

Справді говорять, що успіх падає сил, бо зрушення відбулися і в комсомольській роботі. В учнів стало більше бажання працювати самостійно. Тому, коли проходили комсомольські збори, де обговорювався проект Статуту ВЛКСМ, однією з пропозицій було наголосити, що комсомол у своїй роботі повинен спиратися на власну ініціативу, самостійність, розраховувати на свої сили і можливості, а не «висіти на шиї» у старших. Лише в такому разі він буде справжнім помічником і резервом нашої партії. Нехай це сформульовано загально, вате учні вже знають, як це може бути конкретно.

Про кандидатський стаж при прийомі в комсомол говорилось вже не раз і не лише на наших зборах. Тому віриться, що така важлива пропозиція буде прийнята до уваги. Наша комсомольська організація вирішила по-новому підійти до при-

йому. І знову ж, ініціатива йшла від самих комсомольців. Раніше все зводилося до того, що учні перевіряли, чи знає він Статут і запитували, яке доручення має. А ось останній прийом проходив уже дещо по-іншому. Анкет ставився на тому, як ЦЕЙ УЧЕНЬ ВИКОНУЄ СВОЄ ДОРУЧЕННЯ, ЩО КОНКРЕТНО ВІН РОБИВ, І ЯКА КОРИСТЬ З ТОГО.

Треба сказати, що це тепер стане найголовнішим питанням при прийомі наших школярів у члени ВЛКСМ. А виконання доручень тим чи іншим учнем комітет комсомолу перевіряє. І треба сказати, активність зростає.

Все вірно, нам не потрібні інертні спільноти. І актив повинен бути, так би мовити, «зубатим». На комсомольські збори в класи ходять члени комітету комсомолу. Мета, відверто кажучи, стоїть така: не давати принодити збори по - старинці, із завбачливо заготовленими рішеннями, підібраними кандидатурами. Щоб в актив пилили не просто відмінників, як це робили досі, а ініціативних учнів, хто може задавати тон. Поки що цьому треба ще вчити і вчитись самим.

О. БАКАЄВА,
старша піонервожата кіровоградської СШ № 16,

Чотири роки працює в Новоукраїнській райлікарні педіатром Лариса Філіпчук. Половину цього часу вона веде школу комсомольської політосвіти. Успішно справляється з цим партійним дорученням молодому комуністові Л. Філіпчук допомагає чималий досвід громадської роботи. Вона — секретар комсомольської організації районної лікарні, член райкому комсомолу. На з'їзді: про важливі для колективу справи можна говорити не з трибуни, а ось так, зустрівшись у перерву між роботою (Л. Філіпчук — справа).

Фото В. ГРИБА.

Увага! Фотоконкурс

«Молодого комунара»

РЕДАКЦІЯ ГАЗЕТИ «МОЛОДИЙ КОМУНАР» ОГОЛОШУЄ ФОТОКОНКУРС, ПРИСВЯЧЕНИЙ 70-РІЧЧЮ ВЕЛИКОЇ ЖОВТНЕВОЇ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ, І ЗАПРОШУЄ ДО УЧАСТІ ФОТОЛЮБИТЕЛІВ ТА ПРОФЕСІОНАЛІВ.

Редакція чекає фотознімків про утвердження радянського способу життя, про кроки перебудови і прискорення соціально-економічного розвитку країни. А в центрі — наш молодий сучасник. Нехай ваш фотобюджет зафіксує і ветеранів партії, праці, комсомолу, наставників молоді.

Фотознімки публікуватимуться в газеті. Про найактивніших учасників нашого конкурсу ми з часом розповімо детальніше. Переможців визначить редакція газети і, звичайно, допоможуть їй у цьому листи - підгуки читачів.

Які основні вимоги до фотознімків? Про чіткість, якість зображення, мабуть, зайве нагадувати. Розмір знімків не більше 18x24 сантиметри.

Повідомте про себе: вік, професію, чи давно займаєтесь фотографією, домашню адресу і телефон. Чекаємо ваших знімків на адресу: 316050, м. Кіровоград, вул. Луначарської, 36, редакції «Молодого комунара». «На фотоконкурс».

ДЛЯ ПЕРЕМОЖЦІВ КОНКУРСУ ВСТАНОВЛЕНІ ПРИЗИ: ОДИН ПЕРШІЙ, ДВА ДРУГИХ, ТРИ ТРЕТІХ І П'ЯТЬ ЗАОХОЧУВАЛЬНИХ. ПІДСУМКИ КОНКУРСУ БУДУТЬ ПІДБИГНУТІ У Листопаді 1987 року.

Бажаємо творчих успіхів і перемог в конкурсі!

АГРОПРОМ:
ДОСВІД, ПРОБЛЕМИ, ПОШУКИ

Ефект колективного пошуку

У дванадцятій п'ятирічці хлібороби країни повинні подвоїти темпи зростання сільськогосподарського виробництва. Таке завдання поставив XXVII з'їзд КПРС. В першу чергу належить підвищити ефективність використання наявного в агропромисловому комплексі виробничого потенціалу, перейти до інтенсивних методів господарювання.

Орден Трудового Червоного Прапора колгосп імені Щорса Долинського району одним з перших в області перейшов на самокоупність і самофінансування. Наша розповідь — про передовий підрозділ цього господарства, комсомольсько-молодіжний колектив тракторної бригади № 2.

Якби у колгоспі імені Щорса був власний герб, на ньому б обов'язково красувався бутон люцерни. Саме на вирощуванні насіння цієї кормової культури спеціалізується господарство, саме люцерна дає щороку неабиякі прибутки.

Але було б неправильно вважати, що тільки спеціалізація стала аргументом для переходу на колективний підряд. — Застеріг бригадир КМК тракторної бригади Михайло Григорович Баздір. — Рішення це прийшло, насамперед, завдяки глибокому розумінню нової ситуації, що склалася в аграрному секторі: сьогодні вже не можна працювати по-старинці, а треба бути водночас сівачем і орачем, економістом. А якщо простіше — повноладним і єдиним господарем колгоспної землі.

Нині кожен механізатор (до речі, дві третини з них — люди до тридцяти років) намагається будувати агрозахід виконати в

Уточнимо: площа в бригаді М. І. Баздіра дорівнює 2750 гектарам. Віддача від неї — висока. Скажімо, торік механізатори збірли на круг по 13,5 центнера кукурудзи на зерно, по 26,1 центнера насіння соняшнику.

А тепер ще кілька цифр: виробіток на один трактор склав 1700 гектарів при плані 1450, зекономлено 6 тонн паливно-мастильних матеріалів, заощаджено на техоглядах і ремонтах 2,5 тисячі карбованців. Саме ці показники, на думку бригадира, і свідчать про те, що молоді члени бригади вчать ся рахувати кожен центнер, кожен карбованець. Власне, в цьому — суть бригадного підряду.

Нині кожен механізатор (до речі, дві третини з них — люди до тридцяти років) намагається будувати агрозахід виконати в

оптимальні строки, на високому рівні. Адже від цього в кінцевому підсумку залежатиме зарплата всієї бригади.

Колективна відповідальність позитивно позначилась не лише на якості роботи, але й на мікрокліматі в бригаді. Кількох недобросовісних механізаторів, доведлося відраховувати, зате на тих, хто залишився, можна поклатися у всьому.

Разом з бригадиром вважаємо екран соціалістичного змагання. Проти кожного підрядника механізаторів ряснуть цифри виконання плану за п'ятиденку. І ось що характерно: нині в колективі — жодного відстаючого, зате серед передовиків, людей, котрі значно превиконують завдання, майже дві третини бригади. Григорій Журавель і Юрій Гладчук, Петро Герлицький і Віктор Максименко, Володимир Платиний. Усі комсомольці — правофлангові соціалістичного змагання. До речі, оскільки всі виробничі підрозділи колгоспу сьогодні єдинопідрядні, то й основною формою трудової суперництва є колективне змагання. В ньому бригада № 2 добилася неабияких результатів. Вона, скажімо, однією з перших у районі завершила ре-

монт техніки і підготовку насіння до весняно-польових робіт, зати родючість відтранспортував на поле понад 6000 тонн органічних добрив.

— Підвищення родючості ґрунту — одне з головних наших завдань, — розповідає Михайло Григорович. — Адже в ньому, як в дзеркалі, видно прагнення людей працювати на перспективу, бачити завтрашній день сільськогосподарського виробництва.

Нині за загальним родючістю закріплено всім потужним тракторам, бульдозерам, навантажувальним лопатам. Щоденна норма висівання на поля органіки для молодих механізаторів Івана Поправки, Григорія Жука, Віктора Біденка — 400—500 тонн. Щоправда, нерідко вони вносять корективи в заплановані результати, транспортуючи на 100—120 тонн органічних добрив більше. Все зрозуміло: весна не за горами, треба сповна скористатися перевагами, які дає робота по м'якому ґрунту.

Пам'ятається, у Долинському райкомі комсомолу КМК назвали колективом однодумців. І це справді так: молоді механізатори, освоївши передові методи роботи, спільно шукають ключ до високих врожаїв. І основу для цього обрали надійну — колективний підряд.

М. ПОЛІЩУК,
Долинський район.

НЕ ЗНАЮ, з чого й почати свого листа. Може, ось з цього епізоду, який стався сьогодні вранці, який повторюється щодня...

Зайшла до кабінету секретаря парткому радгоспу Миколи Пантелійовича Денисенка, привіталася. Він і голови не підвів, мовчить. Поклала перед ним свіжі газети,

Ясна річ, за новий склад комітету комсомолу проголосували дружно, ніби підкреслюючи цим: аби швидше.

Почала працювати. За порадою чоловіка Аркадія (до переїзду в радгосп «Устинівський» він очолював комсомольську організацію комбикормового заводу) побувала в тракторній бригаді, автогара-

М. П. Денисенко вислухав не перебиваючи.

— Вірно підмітила «вузькі місця», — похвалив. — Займемося ліквідацією їх найближчим часом. А поки що...

І він окреслив кількома словами «коло моїх обов'язків»: щоранку поновлювати статистичні показники господарської діяльності, оперативно приносити йому свіжу періодику, друкувати необхідну документацію для парткому... Решта — час для комсомольської роботи. Скажу відверто: залишалася його омань, адже частогусто використовувала мене секретар парткому і як штатного кур'єра: того поклич, тому занеси довідку, попереди комуністів, що завтра збори...

І так тривало аж до випадку, коли я відверто сказала М. П. Денисенку про стиль його керівництва комсомольською організацією. Сказала, що думаю, передбачити його реакцію було неважко: натякнув, що далі нам разом працюватиметься важко.

Згодна, нелегко бачити, як тебе ігнорують (але ж чи тільки мене особисто?), відчувати в кожному слові натяк: пора б, мовляв, і заяву написати... Що ж, можливо, й напишу. Але не раніше, ніж зумію налагодити справи в комсомольській організації, вивести товаришів з полону оманливого благополуччя, коли і зверху, і вони самі все оцінюють тільки категоріями економічними: раз мав торік (як кожного року) радгосп «Устинівський» мільйонні прибутки — значить, все гаразд.

У райкомі комсомолу про наш конфлікт знають, прагнуть допомогти його розв'язанню. На жаль, марно...

М. ШЕВЧЕНКО,
секретар комітету комсомолу радгоспу «Устинівський».

ВІД РЕДАКЦІЇ: Друкуючи цей лист, ми сподіваємося, що в конфліктній ситуації, про яку повідав М. Шевченко, втрутиться Устинівський райком партії.

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

СЕКРЕТАР НА ПОБІГЕНЬКАХ?

спробувала заговорити. Де там! Тільки паперами сердито зашурхотів. Вийшла від нього, ледве стримуючи сльози. От тобі й контакт, обіцяна допомога, підтримка!..

А саме на це я сподівалася, коли після звітно-виборних зборів приймала від Тетяни Шибайло, своєї попередниці, справи.

— Можеш у всьому поклатися на партком, — запевнив тоді Микола Пантелійович. — Головне — працюй, не лінься.

Власне, працювати я почала раніше, коли готувалася звітно-виборні. І вже тоді відчула, яка нелегка це ноша.

На облік в комсомольській організації радгоспу — 100 чоловік. На таку кількість людей готували ми й зал, оповістивши у всіх виробничих підрозділах про день і початок зборів. На призначену годину з'явилося чоловік десять, не більше.

— Не вішай носа, проведемо роботу, — заспокоїли мене в парткомі.

Не знаю, про яку «роботу» йшла мова, але наступного разу на зборах були присутні 24 комсомольці. Саме так — «присутні», бо ні пропозицій, ні критичної оцінки діяльності попереднього комітету комсомолу ми не почули. Молоді хлібороби відверто нудували, позирали на годинники, чекаючи, коли ж їх відпустять по домішках.

жі, на фермах, познайомилася з комсомольцями, які працюють там. Не стверджувати, що з усіма налагодила контакт, але, принаймні, для себе визначила — на кого з них можна поклатися в майбутньому.

Перевірила діяльність комсомольсько-молодіжних колективів. Виявилось, що списки є, люди працюють, але КМК, як таких, не існує. Бо і воді Віктор Грипич, Іван Ювчик, Анатолій Саржевський, Микола Волох, і механізатори Сергій Швець, Олександр Пасевич, Юрій Драмарецький працюють хоч і добре, але кожен сам по собі, про підкорення якихось трудових рубежів колективом навіть не мріють.

Те ж саме з обліком. Навіть не збираються на нього ставати Тетяна Муромщик та Олена Гутей. А Микола Наунич, Сергій Білецький, Олексій Богдан, Світлана Коханович не платять внесків.

Не все гаразд і з організацією дозвілля молоді, спортивно-масовою роботою. Скажімо, волейболісти й футболісти радгоспу кілька разів зривали виїзди на районні змагання. Давно йде мова про створення в селі дискотеки, але ніхто конкретно займатися цим не бажає. Одне слово, проблем, невирішених питань зібралось багато. Тоді й вирішила скористатися я обіцяною підтримкою парткому.

ЗІРНИЦЯ

23 лютого — День Радянської Армії

і Військово-Морського Флоту

КЛУБ ВІЙСЬКОВО-ПАТРІОТИЧНОГО ВИХОВАННЯ

МІСЯЧНИК
ОБОРОННО-МАСОВОЇ
РОБОТИ

ВІД НОВОМИРГОРОДА ДО МАЛОЇ ВИСКИ

Закінчується всесоюзний місячник оборонно-масової роботи. В комсомольських організаціях Новомиргородського району за цей час влаштовувалося чимало цікавих заходів, які проводилися разом з дисафіціями, культармійцями, ветеранами Великої Вітчизняної війни.

Велике місце в програмі місячника займали заходи з фізичної та військово-технічної підготовки. Велика кількість молоді виїхала на старті легкоатлетичного просу від Новомиргорода до Малої Виски. На фініші спортсмени зустрічали делегати на чолі з другим секретарем Новомиргородського райкому комсомолу Олександром Ворожком. А далі команди обох міст провели спільні змагання з волеюболу, складали військово-технічні нормативи.

Тепер новомиргородці гостинно чекають спортивну делегацію з Малої Виски в себе вдома.

В. ДАВИДЕНКО,
другий секретар Новомиргородського райкому комсомолу.

Сьогодні Збройні Сили СРСР — наш надійний щит, гарантія мирної праці, Радянська Армія є школою інтернаціоналізму, школою виховання почуттів братерства, солідарності та взаємної поваги усіх національностей та народностей Радянського Союзу.

...Сержант Володимир Малков, що несе військову службу на кіровоградській землі, сам з Кіровоградської області. Відмінник бойової та політичної підготовки, командир відділення, член комсомольського бюро батареї.

— Школа, музичне училище, захоплення радіотехнікою у дитячій школі, а ще й лижним спортом.

— Найбільше запам'ятався під час служби, мабуть, пер-

ший польовий вихід, який ледь здійснив уне на четвертий день після того, як став солдатом, — говорить Малков. — Вісім кілометрів у повній бойовій виладці. Вісім кілометрів... Після фінішу навіть бойова зоря стала заважною. Але саме армія виховує фізично. Нині моїм товаришам будь-яке завдання під силу.

Лист з подякою командира частини, який надійшов батькам Володимира Малкова читали всі: мати Ганна Михайлівна та батько Василь Григорович — лікарі районної лікарні, брат Сергій. А в листі-відповіді на Кіровоградчину були такі слова від рідних: «Спасибі, синку,

за відмінну службу. Проте, не забувай, що подляна командира нліче до нових добрих справ, адже на краях рівняються всі — і в армійській, і в мирній праці...»

Володимир Малков псміає слова батьків, підтверджуючи їх практичними справами у військово-політичній підготовці.

НА ЗНІМКАХ: сержант Володимир Малков; майор Руданов та прапорщик Колосенко за пультотом зйзну; повар Леонід Белєвцов. «Ой, і добрий український борщ!»

С. БОНДАРЄВ.
Фото В. ГРИБА
та Г. ВОЛОДИМИРОВА.

НАША ТАНКОВА бригада народилася в Сталінградських степах у важку для Вітчизни годину. Народилася на залізничній станції Прудибі поблизу міста Калач-на-Дону, нині одному з портів Волго-Донського каналу. Формування її здійснювала особиста комісія по завданню ставки Верховного Головнокомандування. Командування бригадою, якій довелося в боях захищати столицю, було доручено полковнику бронетанкових військ Каткову. Наприкінці серпня 1941 року авшело-нами нас було передислоковано під Москву, до Мценська. Розвідна діюча частина повідомила, що німці, поминувши Орел, наближаються саме до цього населеного пункту. Поблизу селища танкового наш піхотинці за одну ніч збудували захисний рубіж.

Група танкістів на чолі з політнервником Сологубовим попереду нас з засідки зустріла ворожий колонна на марші. Вже після цього стало відомо про їхній подвиг. Вони загинули, знищивши у нерівномірній бою сорок дев'ять німецьких танків.

Мотопіхота ворога, підтримувана з повітря, під шаленим мінометним та артилерійським вогнем, намагалася прорвати лінію оборони. Вже після перших атак загинули командир батальйону молодший політнервник Петров, було важко поранено начальника штабу лейтенанта Ткаченко. Сили були нерівними, адже ворог переважав на цій ділянці, як у живій силі, так і в техніці.

Лише вранці 10 жовтня фашисти спро-

моглися з флангів обійти нашу піхоту, яка стійко тримала оборону вздовж шосе. Так ми опинилися в оточенні. А ще через добу ворожі танки блукали вулицями Мценська.

І все ж, після жорстоких боїв наші піхот-

ини вже за містом. Ще через кілька днів Верховне Головнокомандування передислокувало нас в район станції Кубінка поблизу Наро-Фомінська.

12 жовтня 1941 року нам було оголошено Наказ товариша Сталіна: «Ми відступасмо,

ділом від взводу до батальйону, старшині — від батальйону до полку».

Розташували нас у селі вздовж Волоколамського шосе, радянські війська отримали завдання зупинити ворожю частину.

Гой морозний ранок запам'ятали усі. Усі, хто залишився живим. Адже після постійних відступів нам вперше було наказано атакувати ворога, звільнити селище Смирманово та усі прилеглі до нього населені пункти. Зависла утару ракета — сигнал до атаки. Наперед вийшов командирський танк, на башті якого на повний зріст стояв номібриг Катков. Всі чекали слова командира.

— Товариші! За Вітчизну, за землю нашу, за Комуністичну партію! Вперед!

Піхота кинулась на ворога. Танки, залишаючи позаду себе клуби чорного диму, рушили прямо на скупчення військ ворога. І фашисти, не витримавши навалюючого удару радянських військ, відступили, залишивши Смирманово. Саме в селищі ми підраховували свої перші трофеї — автомашини, боеприпаси, продовольство.

У цих боях танкова бригада Каткова продемонструвала свою бойову майстерність, довела можливість й надалі бити неависного ворога. За виконання патріотичного обов'язку перед батьківщиною наказом наркома оборони нашої першої танксової бригади було надано назву Гердаійська. Командир бригади Каткову присвоєно звання генерал-майора.

Боляче пригадувати

втрати, які супроводжували нас у цих боях. Всього за тиждень мотострілкою батальйон керували сім командирів, змінюючи на цьому посту загинили товаришів. Своїм був капітан Пятниця, літній чоловік років п'ятдесяти п'яти... Зібравши в лісі залишки батальйону, він став поперед строю і поглянув на солда. Багато з них ще вчора були школярами. Капітан узяв до легенів повітря, горлоно видихнув і сказав:

— Ну що, дітки, пішли...

Через три години з переднього краю повернувся лише заступник комбата Метельов:

— Немає більше нікого, загинув і комбат капітан Пятниця...

Пригадую й такий випадок. Вибливав мене до себе комісар батальйону Олізаренко, з яким ми ще до війни проходили службу разом у Станіславі. Та ще більше з комісаром нас зріднила війна. При останній зустрічі з Олізаренком я немов відчував спілкування з рідним батьком у важку годину.

— Товаришу батальйонний комісар, гвардій рядовий Лаврентьев за вашим наказом прибув!

— Виходить — сьогодні знову разом на ворога?

— Так точно, товаришу комісар!

Олізаренко запросив мене до землянки. Роздавшись, побачив там групу чоловіків та жінок у цивільному одязі. Дехто з них чіпляв на пояс грамати, ховав під одяг зброю.

— Цю групу людей, — сказав комісар, —

необхідно перекинути до лінії фронту. Вони направляються у тил ворога.

Обличчя однієї з жінок було бліде, губи пересохлі.

— Ви погано себе почуваете? — запитав я. До нас підійшов командир диверсійного загону:

— Я сам кажу — залишайся тут, та вона не погоджується.

Жінка відповіла твердо:

— Німці хочуть дістатися столиці, грабують, натувають, розстрілюють. Я їду разом з вами. Адже без перемоги над ворогом життя не буде!

Вся країна згуртувалася навколо Москви. Воїни, народні ополченці, партизани — усі радянські люди своїм серцем відчували велику відповідальність. Позаду була столиця СРСР.

Навкруги Волоколамська місцевість лісиста. Саме місце розташоване біля річки, західний берег якої дуже снілястий. Фашисти використали його для укріпленого пункту оборони. Вони навіть обладдали в ушляках залізні гробини, біля яких відігравалися. Сама річка швидко і через це майже не викривляється льодом.

Шостою грудня 1941 року радянські війська, які обороняли Москву, стримавши шалений натиск ворога, повністю розвіяли плани німецького командувача по захопленню столиці. В перервах у наступ. По всій країні лунали радість. В душі кожної радянської людини живились дозори: «Вперед — на захід! Смерть німцям! Фашистським загарбникам!»

А. ЛАВРЕНТЬЄВ.

СПОГАДИ

Особистому складу Першого інстенбургського Червонопрапорного ударно-проривного танкового корпусу, його командирам генералам Михайлу Каткову та Василю Буткову присвячується.

ДО ЧИТАЧІВ

Ці спогади складаються з фронтальних записів Ц. А. Лаврентьева під час його безпосередньої участі в боях проти німецько-фашистських загарбників у складі вищезгаданого танкового з'єднання. У своєму листі до редакції Арсеній Федосійович Лаврентьев пише: «Вважаю своїм обов'язком передати на сторінках газети події саме так, як було на війні. Думаю, що вони доповнять багатий матеріал Великої Вітчизняної війни. Правда повинна жити в народі, в пам'яті нашого покоління. І якби усі солдати, що брали участь в боях за Вітчизну, пригадали хоча б кілька правдивих слів про шлях до Перемоги, то це була б найповніша історія священої війни». Друкуємо спогади петербуржця про незабутні події битви за Москву.

ні підрозділи розрвали вороже кільце, здійснили багатокілометровий марш, зайнявши новий рубіж оборони. Цього разу

залишаємо власну територію, людей. Наказують стояти на смерті — відстояти Москву! До вірю солдату командувача в бою підроз-

ТВЕРЕЗІСТЬ — НА КОЖЕН ДЕНЬ

ПОРЯДОК У ДОМІ СВОЄМУ Й ЧУЖОМУ

«Куди ж це дивиться міліція! — обурюються люди, углявши десь у громадському місці нетверезого суб'єкта. Таке запитання цілком умотивоване, адже безпосереднє завдання міліції — охорона правопорядку, а п'яні не тільки його порушують, а й можуть під впливом прийнятих градусів дійти до злочину. Отже, куди дивиться міліція? Недавно на засіданні комітету комсомолу управління внутрішніх справ ми розглянули роботу по боротьбі з пияцтвом комсомольських організацій окремих підрозділів дорожньо-патрульної служби УВС, відомчої міліції при УВС та патрульно-постової служби УВС.

П'яний пішохід — це небезпечно передусім для нього — може потрапити під колеса. П'яний за кермом — небезпечний для кожного пішохода, для пасажирів, яких веде, для інших водіїв. За четвертий квартал комсомольці ДПС виявили 120 випадків управління транспортом у нетверезому стані. Добре попрацювали тут комсомольці В. Федоров, О. Афанасьєв, Г. То-

рохтій, В. Дудко, А. Джулай. Комсомольцями цієї служби проводяться також рейди по виявленню фактів використання службового транспорту з особистою метою, зокрема, для поїздок у спецагазини для купівлі спиртного. Рейди проводяться з участю представників преси, радіо, телебачення, і їх результати стають відомі громадськості.

Комсомолаць М. Скорик із відомчої міліції у сильну заметіль затримав п'яного, що пробрався на водозабірний об'єкт. Молоді працівники цієї служби брали участь у рейді по боротьбі з самогнотоварінням. Разом з тим на засіданні комітету комсомолу відзначалося, що, наприклад, допомогу по організації роботи оперативного комсомольського загону дружинників і клубу «Товариш» при педінституті стали надавати тільки тепер, хоча можна було зробити це раніше.

Своє поле діяльності й у комсомольців підрозділу патрульно-постової служби. Вони, наприклад, стежать за тим, щоб не розпивалося спирне в громадських

місцях. Особлива увага приділяється дискотекам, де можуть з'явитися неповнолітні в нетверезому стані. На Критому і Центральному ринках обласного центру виявлялися факти порушення правил торгівлі міцними напоями. Поліпшилась робота по шефству над оперативними комсомольськими загонами «Червоної зірки», заводу радіовиробів, «Гідросили», СПТУ-9.

Кажуть: щоб мати моральне право наводити порядок десь, спочатку треба навести його в своєму домі. У нашому «домі», тобто, в комсомольських організаціях УВС, як не прикро про це писати, колишні міліціонери М. Желун, А. Іванов, В. Краснюк за пияцтва звільнені з органів внутрішніх справ. Відомо, що від бажання прикластися до пляшки відвертає розумна організація вільного часу. Хоч він у нас і обмежений, але ми знаходимо самодіяльність. Нині проводиться «комсомольська спартакіада» серед особового складу УВС. Прошли змагання зі стрільцючого спорту, міні-футболу, лижного кросу. Попередку турніри з волейболу, шахів, шашок, легкої атлетики. У кінці спартакіади її учасники зустрінуться з кращими спортсменами Кіровограда.

О. САЙКО,

секретар комітету комсомолу УВС обласного центру.

КЛУБ МОЛОДОЇ СІМ'Ї

СОН ПРАЛЬНОЇ МАШИНИ
ТА ДВА РЕПОРТАЖІ З ЦЬОГО ПРИВОДУ

І приспівилася пральній машині, яка стоїть у коридорі гуртожитку № 2 виробничого об'єднання «Червона зірка», дивні речі. Ніяк на відному другому поверсі з країв тече вода (забула спитати, чи гаряча, бо тут і холодна велика розкіш), а на кухні немає черги, щоб підігріти манну кашу, і, нарешті, відкрили на поверсі ігрову кімнату, бо сорока семи дітями, що разом з мамами і татами живуть тут, хочеться погратися, побігати, а кімнати для цього замалі. І хоч коридори теж невеликі, все ж використовуються маленькими жителями гуртожитку на повну потужність. Он той білявий малюк своїм триколісним велосипедиком геть зчухрав білий поліпропіленовий бік пральної машини. Та вона не сердиться, бо тут же, крім неї, ще килимки, тапочки, ящики, сітки... Мами поспішають із кухні з гарячим супом чи маляною кашею, тата постійно носять щось незручне і велике — спробуй тут розвинутися! А ще поспішають пральній машині, що на поверсі з'являється кімната, де можна сушити випрані нею речі. І прокинулася пральна машина від здивування. І довго потім не могла заснути. І досі не має спокою.

А матиме чи ні, залежить від багатьох людей, та в першу чергу від заступника директора об'єднання по побутові Володимира Григоровича Пономаренка, до якого я й прийшла. Його дзвоніть не було, зібралася чимала черга, отож

РЕПОРТАЖ
ПІД ДВЕРИМА КАБІНЕТУ

Галю Полева нетерпляче поглядає на годинник — дома залишила малу дитину. А прийшла вона сюди в надії одержати кімнату в сімейному гуртожитку. Галю та її чоловік вже кілька років працюють в об'єднанні, скоро у них буде друга дитина. Жити доводиться на прибутковій квартирі, платити щомісяця 50 карбованців. Шансів одержати кімнату, хоча б у тому самому другому, де нам вдалося дізнатися про сон пральної машини, не так багато.

Сім'я Тарас Абдузімової теж живе на приватній квартирі. У Тараса, як і у Галі, скоро буде дитина, треба шукати іншу кімнату, бо хазяїнка не терпить дітей. До того ж сидіти дома півтора року у жінок немає матеріальної змоги, отож вона започує про місце в яслах. У відділі побуту їй уже відмовили.

Марія Савіна Колесникова багато років пропрацювала в метизному цеху. На гарячому виробництві. Тепер живе одна-окинь у маленькій кімнатці гуртожитку з підпаленим опаленням. І спитати часу виходжує вона кімнатку в гуртожитку, де б не треба було самій топтати...

— Ви зайдіть на прийом, — гарячкує якийсь чоловік, — послушайте, що нам просять. А потім через місяць переверіти б. Як і з тих обіцянок виконані будуть.

Ось, нарешті, двері кабінету відкрилися, і...

— Пономаренка викликали в міськвик-

онком. Приймати буде Микола Олександрович Вишнєвський.

РЕПОРТАЖ З КАБІНЕТУ
(І НЕ З ОДНОГО)
З НАСТУПНИМ
КОМЕНТАРЕМ

М. О. Вишнєвський — начальник відділу побуту виробничого об'єднання «Червона зірка». Коли мова зайшла про побут у гуртожитку № 2, він говорив, що, мовляв, некомпетентний у цих питаннях. Знав тільки, що цей гуртожиток скоро будуть реконструювати, що по плану (ці слова Микола Олександрович підкреслює) буде зводиться ще один, десятий, дитсадок і ще один гуртожиток для малосімейних.

... М. О. Вишнєвський був готовий приймати, і хоч людей за дверима було чимало, але заходили вони не поспішали — чекали Пономаренка.

Це дивує. Адже для того і існує відділ побуту, щоб дбати за побут. А його начальник, сидіючи, нічого не може і не знає. Складається таке враження, що не хоче знати.

Знаємо, що на «Червоній зірці» немає змоги надати всім одразу благоустрій квартири. Знають про це й ті, хто стоїть за дверима кабінету. І ті, хто живе в гуртожитку. Але не вірять (і не без підстав) вони, що у виробничого об'єднання немає змоги відкрити в гуртожитку № 2 ігрові кімнати на всіх поверхах, налагодити водопостачання, поставити раковини в туалеті, встановити кілька лавок у дворі, довести до ладу грибочки для дітей, що спромоглися вже зробити. Не вірять, що не можна поселити молоді сім'ї в разі нагальної потреби в якійсь кімнаті, бо бачать, що в гуртожитках об'єднання живе чимало людей, які не мають ніякого відношення до цього підприємства.

В деяких кабінетах (профком цеху № 1) довелося чути й таку думку: — Чого вони хочуть, ці молоді? Ми он по 17-18 років чекали квартиру, а вони не встигли рік-два попрацювати, вже надівають їм сімейний гуртожиток. А поселити — бруд розводити, раковини забивають. Ряди гуртожитків не працюють.

А ти ж не повинен не обов'язок профкому — налагодити роботу тих рад, щоб слідували вони за порядком?

Якось просів штаб «КП» рейд у гуртожитку № 2. Виявилось, що забита каналізація — немає води. Дали сигнал адміністрації. В. Г. Пономаренко відповів: «ЖКВ проводить чистку каналізації хоч і несвоєчасно». І далі було б, мовляв, непогано, якби штаб «КП» назвав конкретний винаудатя (тобто того, хто забив каналізацію). А штаб «КП» так і не добирався конкретного результату.

С. ОРЕЛ.

спецкор «Молодого комунаря».

м. Кіровоград.

МАЛЕНЬКІ ХИТРОЦІ

- Щоб білизна була білою і блискучою, у воду з крохмалем додають 3—4 столові ложки молока і трохи солі.
- Якщо зварити крохмаль для білизни у мильній воді, білизна не прилипає до праски і пабує приємного блиску.
- Кімнатні рослини «кропивка» і герань відлякують міль.
- Миші зникнуть із хати, якщо підлогу вздовж стін у кімнатах посипати сухою ромашкою.

Оленка.

Фото М. ЗЕНОВА.

МОЛОДІЙ
ГОСПОДИНІ
НА ЗАМІТКУ

У передмові до цієї книжки, яка називається промовисті «Подарунок молодій господині», або Засіб до зменшення витрат у домашньому господарстві, сказано, що вона має за мету познакомити з цукною і господарством взагалі самих господинь, а крім того, полегшити вигадання щоденних обідів. Хто з вас, молоді господині, відмовився б від такого подарунку. На жаль, книга ця вийшла... у 1889 році у Санкт-Петербурзі, тобто століття тому. І, зрозуміло, стала бібліографічною рідкістю. А цікаво було б довідатися, що їли наші прапрадіди і бабусі. У книзі містяться рецепти більш двох тисяч страв. Вугор печений, лососина в папильотках, ранкові шийні мариновані, прекрасний страпбурзький паштет... Пропонуємо вам кілька найпростіших рецептів з книги «Подарунок молодій господині». Приготуйте, це смачно і корисно.

Суп з лимоном
і сметаною

Зварити бульйон з коріння петрушки, порею і сушених грибів, процідити його. Окремо розварити перлову крупу з маслом. Розвести її бульйоном, поставити на вогонь і довести до кипіння. Перед самим обідом влити сметани, покласти 1/2 частини лимона з цедрою, але без зерен, нашинковані гриби, ще дати закипіти, всипати зелень.

Продукти: 2 моркви, 1 петрушка, 1 порей, (2 цибулини), 1/2 склянки перлової крупи (або рису), 1 ложку масла чи 2 станини сметани, 1/2 лимона, зелень петрушки і кропу.

Вівсянка

з чорносливом
або ізюмом

Склянку добре вимитої вівсяної крупи варити в закритій посудині з десяти станами води, знімаючи напів. Покласти 1—2 столові ложки масла і трохи солі. Коли суп увариться до густоти хороших вершків, дати відстоятися і процідити це протерти. Окремо відварити 200 грамів чорносливу чи ізіому, який покласти в миску з вівсянкою. Подавати з грісочками. Запевнює вас, нічого смачнішого ви не їли! Приємного апетиту!

ТРОХИ
ГУМОРУ

- У загсі.—Просту розлучити мене з дружиною... Але як би це зробити тактовно? — А що ви маєте

на увазі, говорячи «тактовно»? — Ну, щоб вона про це не дізналася.

● Чоловік повертається додому і з порога кричить: — Я знаю все! — Дружина на це береться за боки: — Ну то скажи-но, любий, коли закінчилася перша Пунічна війна?.

● Для того, щоб обвести мужчину докруг пальця, достатньо закрутити йому голову.

● Немає жінки красивішої, ніж та, котру люблять за розум.

● Мрія жінки: щоб чоловік усе віддав за букетик квітів, не витративши при цьому й копійки.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодий комунар» —
орган Кіровоградського
обласного комітету
ЛКСМ України.

На українському мові.

БН 03062.

НАША АДРЕСА:
316030. МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

Індекс 61103.

Обсяг 0,5 друку. арк.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділу робітничої молоді та внутрішнього життя, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патриотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 4-28-96; коректорської — 3-61-83.

Зам. № 89. Тираж 63 900.

Газета виходить у вівторок
п'ятницю, суботу.
Друкарня імені Г. М. Димитрова
сиддавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2